

הנקודה הארכימדית של השמאל

בעקבות הבחירות: התבוננות במציאות המרה אינה ייאוש, ויש להכניס תכנים לתקוות חדשות

ב"דנה גלריה לאמנות" שבקיבוץ ירמרכי תיפתח מחר (18.4) התערוכה: "סרט לבן, חולצה כחולה", של האמן ליאב מזרחי (אוצרת - רונית הררי). "שיח גלריה" יתקיים בשעה 12:30. התערוכה נהגתה בעת ביקורו של מזרחי במבנה בית הספר הנוש של הקיבוץ, העומד בימים אלה לשיפוץ. חומרים וחלקי רהיטים שנאספו מהכיתות הריקות הפכו למרכיבים בעבודות השונות, המנסחות הערות ושאלות על נעורים ועל התבגרות במערכת החינוך הישראלית. העבודות של מזרחי עוסקות גם בחיילים ושכול, בשואה, באנדרטות וזיכרון, ובמיתוס "הצבר החדש". נעילת התערוכה: 6.6.

כימדת הרושה על מנת להתחבר לציבור הרחב. הציבור (אם ניתן להכליל) תופש את העניין הקיומי שבאיום עלינו, ואינו מקבל את ההתכחשות של השמאל, עם ההלקאה העצמית הנלווית אליו. זהו אחד ממקורות ה"נתק" בין השמאל לחלקים רבים בעם.

משא ומתן עם הפלסטינים הוא צורך אסטרטגי של ישראל, אבל לא לשם הבאת "שלום", כי זה כנראה לא אפשרי בשלב זה. מו"מ דרוש לשם חידוד "הקווים האדום" של הצד השני - על מה לא יסכים לעולם: על זכות השיבה? על סיום הסכסוך? האם אין מטרתם באמת "תורת השלבים", וכל רצונם הוא לרשת את הארץ שבנינו כאן? אל לנו להתווכח בינינו מהו "הפתרון הנכון יותר". זה יכוח עקר, כי הוא לא נקודת המשען שלנו להתקדמות. עלינו לדאוג באומץ את האפשרות שהנהגה המוסלמית והערבית לא תוותר על הסכסוך בינינו.

יוני גל, אורטל

שלנו הוא "התקווה". איש אינו רוצה באמת לוותר על התקווה, כי פירוש של זה - ייאוש. אבל כאן גם ההזדמנות הגדולה של השמאל. התבוננות במציאות המרה אינה ייאוש, ויש להכניס תכנים לתקוות חדשות. השמאל יכול לעשות זאת.

כבר בשנת 1936 כתב משה בילינסון ב"דבר היום": "עד מתי? כך שואלים. עד מתי? עד שכוחו של ישראל בארצו ידון למפרע לתבוסה כל התקפת האויב; עד שהנלהב ביותר והנעז ביותר בכל מחנות האויבים ידע: אין אמצעי לשבור את כוח ישראל בארצו, ואין דרך בלתי אם להשלים אתו".

הדרך להתמודד עם עמדת הערבים והמוסלמים היא להיות חזקים. חזקים פיזית, צבאית, כלכלית, אך לא פחות מכך - חברתית ומוסרית. וכאן השמאל יכול וצריך להוביל! חוסנו של עמנו הוא במוסריות שלנו, בערכינו, בשלמות החברה ובאחריותה. קבלת העמדה המדינית-צבאית שהבעיה איננה אצלנו ובויתורים שלנו, תיתן לשמאל את הנקודה הארכימדית.

שורשיו של הוויכוח בין השמאל והימין בארץ נמצאים, מן הסתם, בימים רחוקים יותר, ולא דווקא בימים אלה - אולם נראה שניתן לחדד את הוויכוח על נקודת מוצא מרכזית אחת. המציאות, כפי שאני רואה אותה, היא שיסוד הסכסוך בינינו לבין העולם הערבי והמוסלמי הוא באי-נכונותם של אלה לקבל אותנו כישות לגיטימית כאן. לפיכך, עשיית שלום אתם אינה תלויה בנכונותנו לוותר, אלא בנכונותם לקבלנו. כלומר, המנוף לשלום, הנקודה הארכימדית שעליה ניתן "להרים את העולם" - נמצאת בידי אויבינו, לא בידנו. אמירה זו יש להשלכות קשות. יש בה הוצאה של השליטה על גורלנו מידנו, ולכאורה מסירת עתידנו "בידם". יש בכך פגיעה קשה בתקווה שיהיה כאן שלום.

וכאן אני רואה את הקושי של אנשי השמאל. התבוננות באומץ במציאות הזו, יש בה אלמנט מכאיב מאוד של אובדן תקווה, לכאורה. אנחנו אנשי תקווה, כיהודים. ההמנון

ניסיונה, חזונה

נגה בוטנסקי תוביל את התנועה הקיבוצית עם יכולות ניהול מוכחות, חשיבה ערכית ורגישות אנושית

החלטת נגה בוטנסקי להתמודד על תפקיד מוזכרת התנועה הקיבוצית משמחת מאד. למה? אולי מבחינת התקינות הפוליטית לא ראוי להעדיף מישהי/ו בגלל מינהל, אבל - הגיע הזמן שבראש התנועה תעמוד אישה... התייצבותה של נגה היא, אם כן, חלוצית ופורצת דרך, ומעידה על תעוזה, נחישות ומנהיגות.

נגה ראויה, מתאימה ויכולה. משחר נעוריה היא לוקחת אחריות ומגויסת, ותמיד בלהט אמונה ותוך הפגנת יכולת ביצוע. הכרתי את נגה בעשייתה, ותמיד פגשתי אישה שלצד התלהבותה ומסירותה הטוטאלית שוקלת את מעשיה בכובד ראש ורואה תמיד כמה צעדים קדימה - כך בימי השל"ת (למען הגילוי הנאות אודה שהייתי מדריכת הגרעין שלה) כדמות מרכזית בקבוצתה; כך בעשייתה החינוכית בקיבוץ; כך בעשייתה רבת השנים בהנהגת ההסתדרות מטעם התנועה הקיבוצית, ועוד.

בתקופת המשבר הכלכלי הקשה בבתי הספר היסודי והתיכון האזוריים "עמק חרוד", לקחה נגה על עצמה את תפקיד היו"ד הפעיל. הייתי שותפה בצוות שריכזה ונחשפת שוב למינהיגותה, לחשיבתה העצמאית והמקורית, לפתיחותה ולנכונותה להקשיב, להיותה אשת חזון ועומדת על עקרונותיה, ליכולתה לנהל מאבקים קשים בלי "לשרוף גשרים", ולהוביל את ספינת בית הספר אל חוף מבטחים.

כנגה שלובות יכולות ניהול מוכחות עם חשיבה ערכית ורגישות אנושית. נגה מסיימת כעת עשר שנות ניהול של מכללת "אורנים", וכראי להזכיר שבתפקידה זה חלשה על תקציב של 140 מיליון ש"ח - הרבה יותר מתקציב התנועה הקיבוצית.

נגה בוטנסקי, כמוזכרת תנועה, תביא אתה מנהיגות משתפת, משוחחת, קשובה ומוכנה ללמוד, תוך עבודת צוות ושותפות עם כל בעלי התפקידים בתנועה.

אני מאמינה ביכולתה להנהיג את כל התנועה, לטפח את המשותף בין הקיבוצים והזרמים השונים תוך כיבוד המגוון והייחוד שלהם. נגה מודעת לצורכיהם השונים, ותהיה מחויבת להתייחס ולפעול למען כל אחד בהתאם לצרכיו, תוך קיום דיאלוג עם כולם.

נגה תשכיל להידבר עם "השלטונות" לא רק במאבקים לעומתיים אלא גם ובעיקר בבניית הסכמות - בגלל אישיותה וכוונת ניסיונה הרב בעבודה מול רשויות המדינה כמופקדת על לשכת הקשר של ההסתדרות בכנסת וכמנהלת אורנים.

אני בוחרת בנגה בוטנסקי.

ניצן ריבלין פלדמן, יזרעאל

מקצועי, ערכי

הלב החברתי, לצד ראש כלכלי עם ניסיון ויכולות ביצוע, יאפשרו לניר מאיר להתמודד עם כל אתגר העומד בפני התנועה הקיבוצית

בחירתו המשמחת של איתן ברושי להיות האיש שלנו בכנסת, פתחה סבך בחירות נוסף - והפעם שלנו ומשלנו. ריבוי המועמדים הראויים מציב בפני כל חבר קיבוץ התלבטות לא-קטנה, מה גם שאת העשייה המבורכת של חלקם לא הכרנו עד כה.

בשנים האחרונות, בהן הכרתי את ניר מאיר ופועלו, מצאתי בו מנהל מהסוג שהייתי רוצה לראות בראש הארגון שדואג לאינטרסים הקיבוציים של כולנו. ניר הוא מנהל מנצח. אדם ערכי, נחוש, היודע לעמוד על שלו אך גם להתגמש כשצריך. אדם שלא חושש לצאת למערכה צודקת ולהילחם על הערכים של כולנו - ועל כך יעיד הרזומה המרשים שהוא מביא עמו לתפקיד. לזכותו עומדות הצלחות גדולות בהוצאת עשרות קיבוצים ממשברים שאיימו על המשך קיומם והפיכתם לקהילות משגשגות הצומחות ומתפתחות וזוכות לעדנה מחודשת אחרי שנים של משבר וקושי.

חשוב לי לספר לכם על ניר מהצד שלי. כמנהלת-לשעבר של מחלקת בריאות ורווחה בתנועה הקיבוצית, הכרתי פן נוסף באישיותו של ניר, פן שמוכיל אותו לדאוג לביטחון הסוציאלי לחברים הוותיקים בקיבוצים. ניר מכיר ובקיא לעומק בסוגיות של סיעוד, חברה ואתגרים של בעלי צרכים מיוחדים - ובאמונה שלמה, הוא האיש שלי לראשות התנועה.

אני מאמינה ש-25 שנות ניהול במערכות הקיבוציות בכל התפקידים, בקיבוץ שלו, קבוצת-שילר, בתנועה, בחברת ק.מ.ה שאותה הקים ובאר-גונים הכלכליים שניהל בשנים האחרונות, תוך היכרות לפני ולפנים של "מסדרונות השלטון" - הכינו אותו להתמודדות עם כל אתגר העומד בפני התנועה הקיבוצית.

השורשים המשפחתיים של ניר, הלב החברתי לצד ראש כלכלי מהמב-ריקים שישנם בתנועה הקיבוצית, ולצד הניסיון ויכולות הביצוע - הם מה שהתנועה הקיבוצית צריכה בעת הזו.

יעל אייזנר, מעגן-מיכאל